

РЕШЕНИЕ

№ 6253

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 27.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11938** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 във вр. с чл. 107, ал. 3, вр. чл. 144, ал. 1 от ДОПК, приложим на основание чл. 4 от ЗМДТ. Образувано е по жалба на З. Б., ЕГН:[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3 против Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЛ21-Г94-3/9/ от 23.08.2021 г., издаден от Р. М., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи- С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с решение № СФД21-РД28-278 от 01.11.2021 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, с който на З. Б. са установени задължения за данък върху превозни средства за периода 2016 г.- 2020 г. в общ размер на 870,07 лв., от които 674.76 лв. - главници и 195,31 лв. - лихви към датата на издаването му, за притежавания от него МПС, лек автомобил „Ф.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС].

В жалбата се сочи, че издаденото АУЗД е неправилен и незаконосъобразен, като издаден при нарушение на материалните и процесуалните правила. Твърди се, че след промяната на чл. 54, ал.1 от ЗМДТ, в сила от 01.01.2015 г. не е било необходимо подаване на декларация за регистрация на МПС в съответната община и с оглед на така направената законодателно промяна, не можело административният орган да образува производство и издава АУЗД. Претендира се отмяна на АУЗ като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и заявява становище, че

поддържа жалбата си по наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта. Не претендира разноски.

Ответникът - Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че началото на административното производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК е образувано на 21.09.2020 г., по инициатива на административния орган по приходите с Нареджване рег. № ДСЛ21-ГР94-3/4/ от 21.07.2021 г. и е образувано във връзка с установени публичните общински вземания на задълженото лице З. Б. с ЕГН [ЕГН] от за данък върху превозните средства за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г. Предмет на производството е моторно превозно средство с партиден № 7221Т137110, представляващ лек автомобил, марка Ф., модел П. с рег. [рег.номер на МПС] .

Липсва спор по делото, че жалбоподателят З. Б., е собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Ф.“, модел П. с номер на рамата WVWZZZ3BZXР07248.

Гореописаното МПС е въведено в информационния масив на ОП отдел „С.“ без декларация по данни от МВР /Рег. талон №[ЕИК]/27.06.2006 г./ с вх. № [ЕГН]/11.02.2021 г. и е формирана данъчна партида 7221Т137110. Въвеждането е извършено на база чл.54, ал.1 от Закон за местни данъци и такси / в сила от 01.01.2015г./, който предвижда, че размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, подържан от Министерството на вътрешните работи и се съобщава на данъчно задълженото лице.

За автомобила, жалбоподателят е подал декларация по чл. 54 ал.1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ за притежаваният от него лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приета с вх.№ [ЕГН]/21.07.2021 г.

Установява се от приобщената по делото административна преписка, че въз основа на база данни от МВР /рег. талон №[ЕИК]/27.06.2006 г., писмо и справка № 433200-81780/02.08.2021 г. и писмо и справки № 433200-82085/03.04.2021 г./ и декларация по чл. 54 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/21.07.2021 г. е разгледано административно производство за притежаван лек автомобил Ф. П. с рег. [рег.номер на МПС] и с партиден № 7221Т137110.

Установено е, че задължението не е платено в законоустановения срок, като в тази връзка на З. Б. е издаден оспорения в настоящото производство АУЗД, с който са установени задължения за данък върху превозни средства за периода 2016 г.- 2020 г. в общ размер на 870,07 лв., от които 674.76 лв. - главници и 195,31 лв. - лихви към датата на издаването му, за притежавания от него МПС, лек автомобил „Ф.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Така издадения АУЗД е оспорен от страна на З.Б. по административен ред с жалба с рег. № ДСЛ21-Г94-3 /10/ от 01.09.2021 г. пред Директора на Дирекция „Общински приходи“, Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община, който от

своя страна е издал решение № СФД21-РД28-278 от 01.11.2021 г., с което потвърден Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЛ21-Г94-3/9/ от 23.08.2021 г., издаден от Р. М., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи - С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АУЗД е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът, в изпълнение на задължението си за служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира, че оспореният АУЗД, потвърден с Решение на горестоящия орган е издаден от компетентен орган, с установена по делото компетентност, съгласно т. 5 на заповед № СОА-20-РД09-1362 от 14.02.2020 г. на кмета на СО, с която са оправомощени като органи по приходите лицата, заемащи длъжността старши инспектор по приходите, каквато заема издателят на АУЗД. Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата правна норма, в производствата по чл. 4, ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал. 4, служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Според алинея пета на същата правна норма, ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал.1-5 от ЗМДТ. Предвид тази правна регламентация и представените доказателства, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК.

АУЗД е издаден при спазване на изискването за форма на административния акт по чл. 59, ал.2 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК, като съдържа правни и фактически основания за издаването му, които са изложени подробно относно дължимия данък МПС, поради което настоящият съдебен състав на съда намира, че не са налице допуснати съществени процесуални нарушения. Той е постановен на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК, който допуска актът да бъде издаден и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103 от ДОПК, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок. Поради това неоснователни и опровергани от доказателствата са доводите в жалбата, че не е било налице основание за започване на административното производство и за издаване на

АУЗД. Съгласно чл. 54 от ЗМДТ законът дава възможност на органа служебно да определи задълженията на собствениците на ППС при констатиране на неплащане в срок на дължимия за тях местен данък, какъвто е настоящия случай.

При преценката си за законосъобразност съдът, следва да обсъди съответствието му със материалния закон.

В раздел IV на ЗМДТ са уредени основанията и редът за заплащане на данък върху превозните средства, които се дължи от собствениците на превозните средства, както повелява чл. 53 от ЗМДТ.

Според чл. 162, ал. 1 от ДОПК, държавните и общинските вземания се делят на публични и частни. В, ал. 2 на посочената разпоредба и в т. 1-9 вкл. са изброени кои държавни и общински вземания са публични. Местните данъци принадлежат към вземанията, посочени в чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, а лихвите към тях - по т. 9 на чл. 162, ал. 2 ДОПК. Изложеното налага извода, че задълженията за данък върху превозните средства и лихвите за просрочие на плащането са публични общински вземания.

Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства /чл. 53 от ЗМДТ/. В чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ е предвидено, че за леки автомобили размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ – съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство. Следователно, правото на собственост върху превозното средство, попадащо в обхвата на чл.52 от ЗМДТ е правопораждащия юридически факт за дължимостта на данъка, поради което легитимирайки се като негов собственик до прекратяване на регистрацията, за жалбоподателя в качеството му на данъчно задължено лице по смисъла на чл.53 от ЗМДТ е възникнало задължението за заплащане в законоустановения срок.

В настоящият случай видно от представените с административната преписка доказателства, не се оспорва установеното в АУЗ, че посоченото в него МПС е собственост на жалбоподателя в годините, за които е установено, че не са заплатени за тях дължимите местни данъци. Жалбоподателят не оспорва правилността на размера на установените като незаплатени суми за местен данък и наред с това същият не е ангажирал по делото доказателства, че е заплатен дължимият от него местен данък за посочените периоди в АУЗ.

В АУЗ гл. инспектор правилно е посочил правното основание за издаването му. Правилно е приложил закона като е заключил, че са налице фактическите и правните основания, необходими за събиране на дължимия данък ведно с начислената лихва върху него, по аргумент от чл. 1, ал. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, вр. чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК.

Законосъобразно върху дължимата главница за местни данъци е начислена и лихва, което е в унисон с разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, според която невнесените данъци по същия закон се събират ведно с лихвата. В чл. 175 от ДОПК също е уредено задължението за начисляване на лихви върху невнесените в срок публични задължения, както е процедирано в случая.

При извършената служебна проверка съдът установи, че оспореният АУЗ съдържа фактически и правни основания за издаването му. Установените задължения са посочени по данъчни периоди и във връзка с кое МПС, собственост на З.Б. са

начислени. Поради това оспорения акт не страда от пороци във формата и съдържанието и съответства на целта на закона. Това обуславя извода за правилно и законосъобразно, в изискуемата от закона писмена форма установени задълженията на З. Б. са установени задължения за данък върху превозни средства за периода 2016 г.- 2020 г. в общ размер на 870,07 лв., от които 674.76 лв. - главници и 195,31 лв. - лихви към датата на издаването му, за притежавания от него МПС, лек автомобил „Ф.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС], поради което не са налице основания за отмяната му като незаконосъобразен.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора своевременно направеното искане от представителя на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. На основание чл. 161, ал. 1, изр.1 от ДОПК следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати на ответната страна сумата от 200 лева за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Водим от гореизложеното, АССГ, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Б., ЕГН:[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3 против Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЛ21-Г94-3/9/ от 23.08.2021 г., издаден от Р. М., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи - С.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с решение № СФД21-РД28-278 от 01.11.2021 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, с който на З. Б. са установени задължения за данък върху превозни средства за периода 2016 г.- 2020 г. в общ размер на 870,07 лв., от които 674.76 лв. - главници и 195,31 лв. - лихви към датата на издаването му, за притежавания от него МПС, лек автомобил „Ф.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС].

ОСЪЖДА З. Б., ЕГН:[ЕИК] да заплати на Столична Община сумата от 200 /двеста лева/, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните, по реда на глава XII от АПК.

СЪДИЯ: